

KRJELA 17

Klub mladých autorov pri Knižnici G.F. Belopotockého v Lipt.
Mikuláši

Janka Dzúriková

Obrazy

1.
kontúry hrušiek vtlačame po jadierku do svojich chodidiel
ideme pustí a smädní v tušení medu

2.
v anjeloch odetá
strácam chuť zakvitnúť
teší ma šteklenie
a kvety prudko strácajú svoje farby
navždy slabne vôňa včiel

3.
vlčie jazyky: divý mak
budeme vetriť vietor
slzy nám potečú pomedzi zuby
budeme hynúť aj zabíjať
smrť je vždy rovnako blízko

4.
konkrétny obraz:
zem studená
„ľahni si, milý“
Adam prijíma jablko bez pochybností:
zovreté do svojho omylu

Nad'a Kubányová

* * *

teplý dotyk piesku
o sklo hodín
čas rozdrvený v kameni
schúlená do es
pochlipkávaš a moč narastá
dlaň pritláčaš na rozkrok
teplý dotyk čirej tekutiny
o pokožku, členky ako v okovách
najsôr pije tkanina...
mach hltá a chladne
razom máš studené stehná
úsečka medzi tebou a tekutinou
je pohyblivá
z pohľadu podbeľu a stebľa
len tušená
úsečka sa rozbieha k nebu
pláva po ňom mrak
nízky, sľubuje dážď
od machu sa ten tvar
odpichne – v piesku dva
trojuholníky
úsečku majú spoločnú
tvar kosodĺžnika

* * *

počítaš mi rebrá
so samozrejmosťou dávaš ranu
pod pás
no zastavuješ sa
a s tebe vlastným švihom
sa vzdávaš
rieky sa rozvodňujú
a náhle sa nevylejú
zahryznú nám do jazyka
neveríme že zurčia
žblnkocú hučia
a plynú
sme ľudia brehu

* * *

je skoro ráno
prsty máš ešte teplé
i líca, spal si:
vyparuješ sa
rebro visí na háku

* * *

fľaša od mlieka
širokým hrdlom
hlce pavúka
ten za jej stenami
rastie
a viditeľne,
ne brušku má
dátum spotreby
ten dátum nenájdete
v juliánskom ani gregoriánskom
kalendári
ani kmene Mayov ho nenašli
pavúkovo bruško je vklinené
do času, je správou vo fľaši
správou pre fľašu
na piesku je suchou odozvou

Michal Kubáň

Odseky

1. nespočetní „poeti“ mi tak znepríjemnili akúkoľvek formu verša, že nemám do čoho vložiť hudbu; priťahuje ma whitmanovská dýchavičnosť; odcudzilo sa mi ginsbergovské ohlušujúce ziapanie; blízky mi je lawrencov „medium light“ civilný tlmenovzrušený hovor „toho, ktorý poznal“; laučík má niekoľko dokonalých hypnotizujúcich slovných spojení, ako celok však je hermeticky nedobytný a zaliaty v skle, moje chodníky vedú inam; zaklínania, mýty, illiada, spevnatosť biblie, to všetko ma ťahá, môže to však byť cesta?; hevier je obyčajný beatnik; kolenič talentovaný šašo, ponúkajúci najrôznejšie predmety vytvorené z materiálov, ktoré boli poruke, za účelom pobavenia publika na tržnici, nemal dostatok sebakázně na vytvorenie vlastného verša; to len ako príklady; a naostatok milujem nietscheho aforizmus, odsek, ironické šľahy, ale za to sa skôr hanbím, je to ešte pozostatok mojej agresivity s veľikášstvom pokope; po *šermiaroch* moderny, ktorí pohyby rúk povýšili na *stratégiu* a po mäkkýšoch postmoderny, ktorí *stavbám a stratégiám* dokonca upreli právo na existenciu, sa zrejme žiadajú opäť solídne katedrály (kultúra, politika, spoločnosť všeobecne);

2. nemôžem si pomôcť, ale pre mňa je báseň vizuálne, po grafickej stránke, *škaredá*, odpudzuje náhodne sa prizerajúceho laika, na rozdiel od podmanivého opakovania sa rytmických motívov aj tej najhoršej hudby – nemali by sa básne opäť začať *počúvať* namiesto čítania?; a pritom písmo ako také so všetkými tými storočiami biblickej & predbiblickej & rímskej & mezopotámskej & stredovekej & arabskej & neviemešteakej vzdelanosti a s tou svojou stuchnutosviežonovou vôňou papiera, tak to ma vzrušuje;

3. priamy alebo narovnávajúci sa? to je otázka od marca aurelia a ja mu odpovedám : narovnávajúci sa. a nehanbím sa, určite je to lepšie ako ostať pokrivený. badať mierny pokrok, takmer na každom v mojom okolí je badať mierny pokrok v narovnávaní sa; smrť je však za (každým) rohom a mne sa zbridili mierne pokroky; priamosť v čo najkratšom čase! je môj ostatný výkrik – a všetko ostatné musí ísť bokom

4. ukázalo sa, že „postmoderna“ bola len jednou z vetiev moderny, takpovediac jej posledným kŕčom; rovnako ako ona vyniesla do popredia metódu (dokonca ňou nahradila obsah?) : a to techniku koláže a posvätenie gýča. miško hvorecký je sebaisto pokrokový a svetový, pričom cit.: „máme sa obzerá po generačných spolupútnikoch, s ktorými by bolo hodno prehodit slovo“; vedľa fast foodu, fast sexu ponúka fast reading a neuvedomuje si tragickosť toho, že sa mu v tom darí : takže ho čaká osud všetkých fast produktov – jednorázové použitie v štýle hamburgeru, mishí a last ketschupov. ak bude jeho volanie vyslyšané a generačný spolupútnik sa

objaví, bez ostychu mu prekráča ponad hlavu a miško ak tak nanajvyš (a nechápavo) spozoruje vietor;

5. nič nové sa nedá vymyslieť; a ani to nie je treba. stačí oprašovať už povedané, už napísané, už zahrané a zatancované a neustále obnovovať jednotu sveta. priamo a do očí sa porozprávať s našimi drahými zo stredoveku, z renesancie, z ríma /ach, áno, z ríma) akoby od nich neuplynul žiaden čas, ako by neexistovali žiadne storočia modernistov, socialistov, pozitivistov a pokrokárov; len takto sa dajú títo „isti“ umlčať – a keď sú prehladaní keď sa k nim pristupuje s patričným pohrdaním a s odporom, vtedy sa v nich prebudí vrodená plebejská poníženosť a sami sa zaradia na miesto, ktoré im prislúcha. to bola najväčšia chyba staromilcov – že sa s nimi bavili ako so seberovnými;

6. vari by na tom malo záležať - stvoriť alebo *vymyslieť* dielo? dielo sa objavuje, *hľadá*, chcem povedať : už niekde vnútri je; vezmem si batoh, spacák, stan a bez myšlienky na návrat, bez možnosti návratu sa vyberám dovnútra; (kam, ktorým smerom? veď to. tak načo píšú – tí, čo sa takto pýtajú?); a zakaždým keď v prachu zmizne cesta, keď sa stratí „úzky dym, čo ma vedie“, treba odhodiť ďalšie a ďalšie závažia; výstup je čoraz strmší a namáhavejší, každá nasledujúca brána je čoraz užšia a nepriechodnejšia, až napokon tou poslednou „neprejde ani telo“;

7. čo to cítil, tušil, čo to *videl* osip mandelstam na prahu dvadsiateho storočia? porovnávajúc odchádzajúce devätnáste s dopredu vrhaným tieňom dvadsiateho storočia, zdalo sa mu to prvé akési ploché, nízkopodlažné, akoby sa ľudia báli stavať výškové stavby, Stavbu (myslený je štát : smerom k budúcnosti cítil *štátnenie* a v súvislosti s týmto vyslovil priliehavé slovo *hrozivé*. i stalo sa. čo to cítime, tušíme, čo to *vidíme* o sto rokov neskôr? či bolo ozaj devätnáste storočie so svojou (nám drahou) koncepciou minimálneho štátu ploché; a čo ho teda viedlo k tomu byť ploché? či bolo dvadsiate storočie hrozivé? iste. zdá sa – budovaniu Stavby neunikneme, *univerzálny zemský štát* vstáva z blata s logikou nevyhnutnosti. ako však dosiahnuť, aby v ňom bolo útolne, aby v ňom ľudia mohli žiť, plni kvitnutia, tvorivosti a ne-nútení k strachu? ako doň prepašovať slobodu minimálneho štátu? ako zabrániť prepašovaniu *hrozivosti* štátnenia? AKO VRÁTIŤ RÍM? či tento nebol Stavbou pre ľudí, pre svet, pre Svät, Stavbou, ktorá pretrvala? nuž tak, že vrchnou tehlou Domu bude Boh. či nie je *hrozivé*, ak strechu prikrýva národ, bodca, obchod, cirkev alebo strana? nuž tak : niet slobody bez Boha;

8. ako? nestačí euroštát, treba štátomez? a čo by k tomu bolo treba? rozšírené náboženstvá : kresťanstvo, islam, budhizmus, židovstvo a hinduizmus... by *mali* definovať, čo v žiadnom prípade neopustia a definovať takto tvrdé (všeobecné) jadro Oslavovania Jediného Boha. a *mohli* by od ostatných prijať to, čo nenabúrava základnú stavbu ich vlastnej doktríny : tak napríklad kresťania by sa mohli vzdať jedenia mäsa, minimálne bravčoviny

(ktorú nejedia židia a moslimovia) a hovädziny (tú nejedia hinduisti); mohamedánom by bolo načim rozšíriť doktrínu o vzdanie sa hnevu (ako im to radil v polemike s islamskými duchovnými už svätý Konštantín) a podobne. čo by k zemskému štátu bolo ešte? v prvom rade reč : ak by o dôležitých veciach rozhodovali ľudia múdri a nie ľudia mocní, esperantom by sa namiesto angličtiny stal zrejme jazyk indiánov kmeňa hopi, ktorý je vraj veľmi vhodný na vyjadrenie vesmíru a skutočnosti; a spolu s ním by sme v darčekovom balení prijali ich vzácnu kultúru a zaujímavé myty, napríklad ten o štyroch doskách : ohnivej, vodnej, zemskej a veternej, ktoré Boh rozdelil medzi štyri rasy : bielu, čiernu, červenú a žltú, aby každá z nich preskúmala element, nachádzajúci sa v doske a oboznámila s ním ostatných...;

9. kto je Rimanom najbližší? nenávidení američania. prví cisári vzídu zrejme odtiaľ. a ktoré mesto je k stredu sveta najbližšie, tak, že by sa na ňom väčšina mohla zhodnúť ako na sídle Vlády? nuž tak : existuje iná odpoveď ako Jeruzalem?;

10. najnebezpečnejší spomedzi bláznov sme my, tristošesťdesiatstupňoví blázni; zahodiac posledné zvyšky zábran sa s horúčkovitým pohľadom a nahí prechádzame po uliciach v rozbitých okuliaroch nájdených medzi odpadkami. ako povedal dalí : jediný rozdiel medzi bláznom a mnou je ten, že ja nie som blázon. a to len preto, že sme si uchovali logiku, ktorá ostatným bráni označiť nás za idiotov. energia, ktorá už nie je viazaná na zábrany, zmenila sa na charizmu. štvrtinový, polovičný a trištvrtinový blázn sa trápia; tristošesťdesiatstupňoví blázni sa smejú a strhávajú ostatných do slobody;

11. ako naplniť túžbu liptákov vtrhnúť aj s celou *panvicou* do stredu diania a neprísť pri tom o svoju konkurenčnú výhodu horskosti a divokosti? len tak, že budeme divokosť *pestovať*, stanovíme si za strategickú víziu liptov ako liaheň nespútaných samorastov, ktorými zahltíme metropoly, aby sa na nás z centra chodili pozerat ako do skanzenu a nadýchať sa tu neprifarbených živlov priamočiarosti. výhodou je, že tu ako plevel rastie *hudba*, počatá zrejme z horskej ozveny; to by bola cesta k mikulášskemu „seattlu“; a že tu puchne *slovo*, ktoré, keďže nemá kam uniknúť, nerozplynie sa v diaľke ako na rovinách, ale je nútené dokončiť vetu, aj keď sa inde už dávno rozpráva o niečom inom. a to by bola cesta k ďalšiemu hroboňovi;

12. Západ vládne a Východ inšpiruje : nech vytvoríte akýkoľvek geograficko-politický celok, ako magnetické jablčko sa vnútorne rozčlení na dva jin-jang póly Východu a Západu. práve tak bola antika rozdelená na ešte-ázijských a ešte-divokých grékov a už-civilizovaných a preto-vládnuccich rimanov, práve tak bola stredoveká európa rozdelená na byzantský a latinský kultúrny okruh; úlohu Východu v československu plnilo slovensko, ale aj samotné slovensko je rozdelené na rímskokatolícko-evanjelický Západ a pravoslávno-gréckokatolícky Východ. zjednotenie európy prináša čerstvé

vetry z kdesi-v-hĺbke-byzantských nových krajín; so znovuspojením európy do celku akoby sa oživil starodávny tikajúci stroj a my máme možnosť opäť chápať veci v časopriestorovej jednote, v celku, ale bude to (možno) trvať len krátko, pretože európa ako celok je len Západom ázie, takže na obzore (dúfajme a modlime sa) už vyvstávajú nové spojenia;

13. pochabí ľudia sa snažia reagovať, dopovedať niečo k tomu, čo sa hovorí a čo sa deje, rozvážni skutočnosť predbiehajú : študujú javy a deje v ich zárodku, lebo ich teší byť Stvoriteľovým paholkom : mať právo (prvý) *pomenovať* práve sa rodiace batolátá. ich spoločníkmi sú len ticho horských dolín a šikmé lúče, o ktorých nevedia, či sú z vychádzajúceho alebo zapadajúceho slnka (kto by už len hory parceloval podľa svetových strán?). a kto môže s istotou vylúčiť, že to nie sú zakaždým a pre každého tie isté, nemeniace sa lúče večnosti?;

14. slovo viera sa mylne vykladá ako „veriť v niečo, čo môže a nemusí existovať“; pritom *viera* v biblickom ponímaní znamená neochvejný zámer, vôľu bez pochybností : povieť figovníku aby vyschol a vyschne , rozkážem búrke a ona ustane („vy malomyseľní! keby ste mali len toľko viery ako horčičné semienko, dokázali by ste nielen figovník vysušiť, ale táto hora by sa zdvihla a na vaše pranie sa sama hodila do mora...“ alebo „chod, žena, tvoja viera ťa uzdravila!“ atď.). my, čistí blázni, nemusíme „veriť“ v Boha, v sily jemnejšie a trvanlivejšie ako telo atď. : keďže vieme...

15. ako sme preskúmali oheň, vieme : motory a zbrane...; ako žltí preskúmali vzduch, vie aspoň jangovejšia časť spomedzi nás : meditácie...; vďaka castanedovi a amazonským šamanom máme aspoň útržky tušení o tom, ako červení preskúmali zem : živá matka...; ale o čiernych nevieme nič. afrika bola odjakživa akosi pomimo diania; z austrálie sme začuli len (od američanky!) akési posolstvo protinožcov... naše poznanie vody pokrívka : čo ak sa ňou dá kontrolovať oheň?;

16. Aká by mala byť moja kniha?

Skrz-naskrz praktická, viacmyselná, bez jediného zbytočného slova. A pred všetkým ešte hudba.

Viacmyselnosť znamená *analógiu* s nejakým fenoménom nižšieho rádu. Ako hore, tak i dole. Analógia neznamená totožnosť – žijeme v špirále, nie v kruhu.

Korene slov, predložiek a koncoviek budú slovenského (slovanského) slabikového obsahu. Vypísal niekto už všetky slovenské slabiky? Budú pohromade v tejto knihe.

Knihá *ustanoví* slovenčinu na určité časové obdobie – až do chvíle, kým sa opäť niekto nepodujme (s podobným úspechom) na niečo podobne komplexné.

Táto kniha *bude* úspešná. Všetky ingrediencie sú už namiešané.

Potrebuje formulky (niekoľko, aby sa nezunovali), s funkciami : určitý člen, spojovník celkov a ukončovač.

Bude obsahovať hlavné zásady učenia o strome života (história, prírodoveda, psychológia, biológia a prognostika dohromady), učenia o zdraví a kráse, učenia o pohlavnej príťažlivosti a učenia o vládnutí.

Peter Cibák

MIčiace slová (alebo Orfeus stratil harfu)

–

Tma (ubúda) v pľúcach
svetlo (rastie) pod jazykom

prvým krokom (v nehybnom svitaní) naberám najostrejší pohyb
vystierajúc bledú kožu
z ktorej stieram maximálne básne
(– som vo vnútri niečoho nového sviežeho)

estetika tela sa pomaly spriehľadňuje
(oko sa unáhle rozlieva)
vidím len
pretekanie: cez vnútorné sklo

a
následné zlievanie do tvaru
(vidím sa!) pozerám na seba z *nevlastnej* stopy
z ktorej niet úniku

–

Hlásim sa k slovu ako (*nečlovek!*)
ktoré následne zbavujem (*nehistórie*)
nezvuku
nefarebnosti mäkkých nedotykov
ktorými ťa oslobodzujem od nadbytočných šiat ukrývajúcich

ružovkasté bradavky

(„ ... a čo zostáva?“ pýtaš sa potichu)

iba jedna z mnohých možností – udalosť –
ako najostrejší nôž
kúsok čistého papiera – (zatiaľ!)
priestor ktorý potichu praská ako dočasná aktualita!

trhá sa v ďalšom uzle
čoraz dokonalejšej nemoty
šplhajúc po jej chrbte (začínam rozumieť)
áno – rozumieť keď si bezfarebne nahá
a ležíš v oslepivej kosti
(ja) už nie som na Swannovej strane!
(ja) len jazykom stieram ďalšie písmená
do zatvorených úst si vkladám potravu
slovo po slove
veta po vete

„Môj“ (dualizmus) už nie je problém
je to chrbtová kosť
rezignujúce Cogito ktorého sa už môžem dotknúť

áno ...

–

– *Ako čitateľ si uvedom, že túto báseň, iba! čítaš!*

Pozerám na strom
(škvrna v nehmatateľnej vzdialenosti
sa približuje)

ostávam stáť (vzdialený) ako nečlovek
rysujúc organickou šošovkou
súradnice obrazu

zatváram oko
obraz stále (trvá!)

možnosť č.1 – idea

otváram oko
strom stojí na svojom mieste

možnosť č.2 – bytie

(... následne si uvedomujem
že *možnosť č.1* a *možnosť č.2* sú konce tej istej nite
ktorá mi zväzuje jazyk)

– *Ako čitateľ pochop, že viac sa už nedalo ...*

–

(Slová ...) odveká *nematéria* v hrdle
ako čiary v letokruhoch
ktoré sa zjavujú iba letným dotykom

„ ... chcem ťa konečne počuť!“

neustále rozširujem medzery v chvejúcich sa hlasivkách
predlaktia ponorené v lone – v *nežene*
v *neodraze* prchavého reliéfu
naberám prudšie pohyby
zababraný od krvi navíjam vlákna tvojho zmäteného zraku

vibrácie ustáli (off!) (chcem písať!)
no malá slza so zapretím skalpela
ryje nové znamenia

–

Je *nečas* (20:00) utorok 29.3. 2005

Sedím za priehľadom okna
vo výreze vnútorného *neticha*
v tekutosti *nesvetla*
ktoré sa vrasť do vzbúrenej krvi
(a dopíjam Heineken ...)

(určujem sa!?) danosťou vyostreného priestoru

vo vlasoch kvitne hlbšia tma
koža sa rozrastá neprijemným zápachom
(už nemôžem *nevidieť!*) ako v nehybnom daždi
v singularite kvapky (ja)
rozrážam ten istý pohyblivý priestor
v ktorom ešte stále sedím
(a dopíjam druhého Heinekena ...)

–

To isté budúce ráno

steká po ospalom tele
v narastaní chvíle – hlučnej prázdnoty (sa prebúdzam – 9:30)

zbavujem sa zalepených perín
ako obrysov ešte spiacej ženy
keď (mi) prvý fotón vteká do rozširujúcej sa rany
(mokvá)

okno sa pootvára
a čerstvý vzduch pretrháva tkanivá
ešte snívajúcich pľúc

(toto nie je jar!)
impresia rozliatej krvi
biela škvrna v zatvorenom oku
spontánna metafora
ktorej pretiekla voda cez okraj pohára
(to je len) prižmúrená zrenica
puklina v čerstvej rose
cez ktorú sa ešte len prebijam

(9:40 – vstávam!)

–

dekonštrukcia ako kritika

(Byť) znovu dieťaťom
je ako lámať si prevetrané kosti
ignorovať sa: očakávať analýzu samorečniceho zrkadla
v ktorom každá spomienka (na seba) násilne
otvára dlane prchavej prítomnosti

(Byť) znovu dieťaťom
je ako rozopínať zips na *nevlastnom* (ja)

–

Kráčam stopou ktorú *nevlastným*
vyhýbajúc sa kalužiam na pohyblivom asfalte
ako *nevlastným* spomienkam – výpovediam ktoré v navrstvenom tichu
zrkadlia moju *nevlastnú* reč

už netreba písať denníky ako (madam Saint-Euverte)
odtláčať *nevlastné* obrazy
do poltónov šedého papiera
netreba písať báseň

ak celý priestor nahlas šumí v nevlastnom uchu

***

„Odmietam priznať, že meno – Peter Cibák – ak vôbec niekto taký existuje je esenciou všetkých doteraz napísaných slov, ktoré mi vlastne ani nepatria.“

–

Interview č. 1

Vyblednutú tvár (... bez ďalšieho kontextu)
prikladám na mrznúce sklá
čelo zapisuje nové vznikajúce vrásky

zadávam príkazy: (Enter)

program pokračuje v pohybe (triedenie myšlienok)
volím únik (Escape) uprostred (seba)
no po chvíli prekvapene zisťujem
že si len prázdny gestami hryziem do hlavy

Interview č. 2

Pokúšam sa o nový zápis

ako keď nemluvňa hádže kameň do stále sa meniacej
diaľky

(odtiaľto!) kde si skladám útržky z budúcich novín
a po ich okrajoch

sústavne nahmatávam nové básne
(poznámky zo strateného času) (Delete)

–

Dotyk – dotýkanie sa!

zvyšujúca sa intenzita úzkosti
ktorá ma drží za ruku

„... je ti to príjemné?“

(Ja) ti neodpovedám

(Ja) si len ozvenou suchého plaču
rozrezávam dlane

a

pokúšam sa o (disconnect)
medzi sebou a (sebou)

–

„Všetci sme zrodení k smrti“ – áno –
to už raz niekto povedal

a (ja) s tým musím len súhlasiť
keď nacvičujeme prieniky (našich) tiel
a mlkvota pohlavného aktu šialene vystrája

(ty) ma nemôžeš počuť v tomto *nepriestore*
kde už ani hmota nedokáže vrhnúť tieň

(prerušujem prienik) vstávam!
vzďaľujem sa od teba z opačnej strany
aby som dokonalým pohybom rozsvietil lampu
a
zvečnil ťa v negatívne *nevlastnej* spomienky

–

Zapínam TV (On)

je *nečas* na bozk
je *nečas* na farbu
je *nečas* na cigaretu
je *nečas* na slovo
je *nečas* na jablko
je *nečas* na klamstvo
je *nečas* na čas
je *nečas* na brata
je *nečas* na knihu
je *nečas* na prechádzku
je *nečas* na oslavu
je *nečas* na smrť
je *nečas* na Prahu
je *nečas* na pohár vína
je *nečas* na gravitáciu
je *nečas* na neveru
je *nečas* na plávanie
je *nečas* na ticho
je *nečas* na pieseň
je *nečas* na teba
je *nečas* na mrzutosť
je *nečas* na sny
je *nečas* na lásku
je *nečas* na báseň
je *nečas* na šťastie
je *nečas* na pero
je *nečas* na prácu

je *nečas* na večeru
je *nečas* už *nebyť* ...

vypínam TV (Off)
už sa nedokážem prizerať
ako si človek klame do tváre!

–

Spánok v pootvorenom oku
vyvoláva (zdanlivú) neprítomnosť
zatiaľ iba odhadujem – cez kožu –
nevlastnú farbu pretekajúcej krvi
a minca v zatvorených ústach (váha!)
uvedomujúc si narastajúcu zraniteľnosť
radšej pripúšťam voľbu – (hlava?) alebo (znak?)

... (ústup!) ... sám pred sebou
mením súradnice
pálím vnútorné mapy v ktorým bdiem ako strokotanec

áno – konečne túžim pričuchnúť k mäsu *nečloveka*
k jeho (čiarkovému kódu 9-
788088-965633-)
skladať si melódiu z ticha
uprostred nehybnej tmy do ktorej namočím prst
a namaľujem prvý a posledný Rembrantov autoportrét
***

Anti-utópia!
... a príde aj čas!
– na zabúdanie – na zmenu odtlačkov našich hlasov –
keď sa budeme popierať so smiechom v očiach
keď už ani horúca hlina
– ktorá si nás pevne objíme v kolíske
kde už žiadne nové rána nemajú význam – (nevypovie!)
čo bolo medzi Sixtínskou kaplnkou a Osvienčimom

... budeme mlčať
ukolísaný VLASTNOU zraniteľnosťou
nechápavo vyprázdňovať močové mechúre
na vyleštené mramory
kde sa od *nepamäti* usádzajú zrnká z presýpacích hodín

... keď prvý krát spoznáme sladkosť – našej – krvi
a
vyčítame si z dlane ...

–

Café du Chemin

... a možno teraz ... predsa ...
... keď takto naivne ležíme
pod Havraním krídlom – (ja) – zaborený s ústami
medzi tvojimi stehnami –
mi potichu zaboríš ruku do vlasov
a
pošepneš – „O čom sa nedá hovoriť, o tom sa musí mlčať“

Wittgenstein

... a (ja) sľubujem že budem ... „ “
že ti už neprečítam ani jednu jedinú báseň

Krjela. Časopis Klubu mladých autorov pri Knižnici Gašpara Fejéropatoky-Belopotočkého v Liptovskom Mikuláši. Číslo 17. Autori tohto čísla: Janka Dzúriková, Naďa Kubányová, Michal Kubáň, Peter Cibák. Zostavila Anna Ondrejková. Vydala Knižnica G.F. Belopotočkého v Liptovskom Mikuláši. Máj 2005.